

ПОМЕНИК

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ, РАДОСТИ НАША!

**Отац Пајсије (Танасијевић)
(1957 - 2003)**

Отац Пајсије (Танасијевић), архимандрит, игуман манастира Светог Прохора Пчињског, упокојио се 20. јула 2003. године. Сахрањен је у порти манастира.

Рођен је на Велики четвртак, 1957. године у Сребреници.

Још као дечак одлучио је да живот посвети служењу Богу. Завршио је средњу монашку школу и рано примио монашки постриг, приведен духовним оцем Јованом Радосављевићем. Монашење је обавио епископ рашко-призренски, данас патријарх српски Павле, у манастиру Високи Дечани, на Преображење 1979. године.

Монашки живот, потом, наставља на Светој Гори. По примању велике схиме 1989. године постаје први и најмлађи игуман манастира Хиландара и бива изабран за протоса Свете Горе Атонске.

У Србију се враћа 1992. године, и као игуман манастира Светог Прохора Пчињског обнавља духовни живот на југу Србије, створивши чувено *врањегорје*. Са бројним братством и сестринством оживљава готово све манастире у Епархији врањској, као што су Свети Пантелејмон у Лепчинцу, Свети Стефан у Горњем Жапском, Свети Ђорђе у Пуношевцу, Пресвета Богородица у Мртвици... На том се простору, поред молитве, пишу, преводе и објављују књиге, сликају и изграђују на далеко познате иконе, праве и резбаре иконостаси, производи тамјан...

Као ретко даровит лирик и молитвеник, писао је и преводио. Често је значајнији и цитиранији предговор Оца Пајсија некој књизи, но само дело.

Отац Пајсије је руководио бројном духовном децом широм света. Бавећи се старчеством, говорио је да духовни отац "сав грех прима у себе и молитвено га разобличава, налази утешну реч или по Богу потребни прекор и на крају по сили речи Божије и дејством благодати Божије, разрешава."

Као Христов пастир своју улогу правилно је схватио и остваривао до

последњег дана овоземаљског живота. Време које је испунио, као и време које је пред нама, показаће да му је место поред Светог владике Николаја и Оца Јустина.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ, РАДОСТИ НАША!

“Господ шаље своје апостоле у свет као овце међу вукове”, речи су јеванђељске. Могу ли овце победити вукове - ове савремене незнабошце? Могу, јер је Христова овца велико чудо и велика сила.

Да могу, сведочи, ево, Отац Пајсије.

Говори то и видљиво и невидљиво.

Кад је учио, подизао, бацао, спасавао...

Кад је грдио, шамарао, откривао грешне и немоћне, неуке и злехуде, лење и неваљале.

Кад је уздизао, давао крила.

Кад је подметао раме и леђа, давао главу своју, чупао срце.

Кад је будио и успављивао.

Кад је показивао шта је љубав.

Кад је учио да љубав смо ми.

Кад је потврђивао да љубав је он.

Кад је сејао и жњео.

Кад је са Господом разговарао; послушковао Мајку Божију.

Кад је створио ето, све ово, видљиво и невидљиво.

Од нас зависи колико ћемо сачувати чиста срца и праву љубав. Верујемо да је наш заступник и даље Отац Пајсије, чије молитве воде путевима спасења. Љубав која је уливана у многе, долазила је од божанске мудрости и истине која је, преко његових бесмртних дела пунила све изворе, као што је и долазила са праизвора.

Они који су имали тај благослов и ту срећу да упознају Оца Пајсија, да спознају Бога и изграђују себе, не могу се утешити овим губитком.

Ни они који га нису познавали, а чули су о њему, кога је сам Бог послао овде, на ову раскрсницу и ветрометину. Мало је оних који ће остати равнодушни, као што је мало оних за које се Отац Пајсије није помолио.

Сведневна и свеноћна бденија и обраћања Господу, Отац Пајсије је уредио, као што је сам Господ распоредио. Трчао је стално, и био будан увек! Уснио је само на овом кратком пропутовању до Свевишњег, показавши радост одласка као сусрет за којим је читаваог овог живота на земљи жудео.

О, Оче, Оче!

Ниси нас научио једној ствари: како да немамо сузу и сакријемо бол? Како да не ридимо, Оче, када си свима, од Косова до Дивјева - и другим још правцима, показао родитељску бригу и љубав? Учио нас да се радујемо, као што си се нама радовао. И примао све, као Свети Серафим Саровски што је примао, речима: *Христос Воскресе, радости моја!*

Христос Воскресе, радости наша!
Једино таквим отпоздравом можемо да захвалимо васкрслом Господу и
Мајци Преблагој што препознајемо путеве којима си пошао.

Не бој се, Оче!

Нема више бодежа ни рана!

Нема недоумица и безизлаза!

Свака је крстом белим испуњена и ниједна није сама. Са сваком је по
црква бела, и стотине пупољака, као молитвених вечерњих звона.

Не бој се, Оче, и не жали ни за чим!

Кирије леисон, Господи помилуј - одзвања псалмопој са твојих усана из
дубине овог пчињског југа. Радуј се, Оче, јер је реч Божја разумљива и птицама
и биљкама, и жубору ове прастаре реке, и древним стенама Козјака, сунчевом
сјају и јутарњој роси. Она је радост и утеха монаха, вера невернима, наука
неукима. То је рало тежаку, лек лекару, млеко дојиљи, песма песнику,
заточенику видљивог и невидљивог.

Отац је то!

“И успомена ме затиче:

Отац ме учи да пливам. Кренем,

А он ме пусти сред матице,

Бдијући, ипак, иза мене!

И кад би струје већ почеле

да вуку ме у плаву тмину,

Јаке би руке, тад, очеве,

Дигле ме на површину.

Из растанка ме врати: сјајем,

Из дубине ме диже ове,

Његовом длану се предајем,

Да упловим у мирне снове.”

(А. С.)

То је Отац!

Само се ти моли, дете, речи су нашег Оца Пајсија које су нас окупиле
данас овде, и које ће нас пратити до заједничког сусрета.

Нека му престо буде поред Господа, а узглавље крај Мајке Божје!

Христос Воскресе, драги Оче!

Христос Воскресе, радости наша!

(Изговорено на сахрани Оца Пајсија, 23. јула 2003. године.)

Сунчица Денић Михаиловић